

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 14. april 2019

Kirkedag: Palmesøndag/A

Tekst: Zak 9,9-10; Fil 2,5-11; Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 176 * 177 * 57 * 81 * 56,1 * 62

LL: Optakt til påske

Fra Betlehem til Jerusalem går vejen i kirkeåret fra jul til påske.

I Betlehem lå et lille barn i en krybbe. Opfyldelsen af det, som var lovet ved profeterne. Opfyldelsen af Guds frelsesplan for menneskeheden. Gud satte en plan i værk – ikke for at frelse menneskeheden, men for at frelse ethvert menneske. Gud trådte i menneskesønnens skikkelse ind i verden for at forlige og forsoner den med sig, for så at sige at give tro, håb og kærlighed kød og blod. Gud gav os sin søn, således, at vi ikke blot skal følge Guds Ord, men også kan følge Gud i Hans gode konkrete eksempel, følge Ham i Hans fodspor.

Barnet i krybben blev hyldet af nogle ganske få, der i ham så kødeliggørelsen af Guds Ord. Barnet i krybben er Guds ord og vilje. At følge ham og hylde ham er at følge og hylde Guds ord. At følge og hylde Jesus er at gå ind i Guds ords gyldighed.

Der var mange flere, der hylde ham, da han red ned ad Oliebjerget på vejen til Jerusalem den Palmesøndag. Mennesker flokkedes om ham i jubel, tilbedelse og hyldest. Her er han, den velsignede i Herrens navn, eller som vi gentagende synger i næste salme:

Hosianna! hæder og ære
skal denne vor konning være!

Her kommer han, der mætter de sultne, helbreder de syge, giver nyt mod og håb til modløse og håbløse. Her er han, som sætter sig op mod de stores fortræd. Her er han, der sætter sig hos den ensomme og udstødte. Her er han, som bringer velsignelsen fra Gud med sig, hvor han går og står. Her er han, som tager menneskers skyld fra dem med ordene: ”Din synd er tilgivet!” ”Din tro har frelst dig!” Her er han, som befaler over naturkræfterne. Her er han, som gør og er for mennesker, hvad ellers kun kendes som Guds gerninger og egenskaber. Her er han, der skal sætte sig på Davids trone og regere i Herrens navn.

Hosianna! hæder og ære
skal denne vor konning være!

Fra Betlehem til Jerusalem går kirkeårets gang gennem åbenbaringen af Menneskesønnen som Himmelsønnen. I ham taler og virker Gud. Han er Guds Søn, og derfor den eneste vej for mennesker til Gud Herren den Almægtige. I kirkeårets gang åbenbares han for den enkelte af os i nutiden som også vores frelser. Frelser fra skyld og Guds hellige og retfærdige vrede over syndens følger i os. Her er han, der som et offerlam soner Guds dom over synd og død og bygger kærlighedens bro over gabet mellem menneskers og Guds vilje, mellem Himmel og jord. Her er han, der ikke siger: ”Det gør ikke noget”. Tværtimod tager han skaden, synden og døden alvorligt. Og det gør noget; men skyldens følger og straf tager han på sig.

Fra Betlehem til Jerusalem er hele Menneskesønnens liv spændt ud. Ikke bare i tiden, men fra evighed til evighed. De gamle løfter fik fylde, og et nyt håb fik skikkelse i hans liv.

Fra Betlehem til Jerusalem spænder et helt livsforløb fra fødsel til død. Ikke bare for Menneskesønnen, men for ethvert

menneskebarn, for enhver af os. Vort liv er også fra et Betlehem til et Jerusalem. Vores komme ind i verden er udtryk for Guds stadige livsopholdende og livgivende kærlighed i sin skaberkræft. Og vor død ud af verden er en naturlig følge i den verden, der er underlagt forgængelighedens og dødens vilkår. Hvad enten livet tages fra os eller stille og roligt glider os af hænde, så skal vi aflevere det en dag.

Fra Betlehem til Jerusalem går et livs muligheder for at vælge at leve det som en søn og datter af både jord og himmel. Vi er i verden som børn i verden; men vi må også leve som børn i Guds rige. Vi har muligheden for at leve under velsignelsen og nåden og deri være ikke bare under samme vilkår, som Jesus; men også være med til at give hinanden de vilkår, Jesus har givet os. Vi har muligheden for at leve i verden, men ikke kun med verdens vilkår for øje, også med Guds vilkår for øje. Vi har muligheden for at leve i verden ikke kun i tidens perspektiver, men også i evighedens perspektiver. Vi har muligheden for at leve i verden og være synliggørelsen af Guds ord i lydighed, tilbedelse og tro på Jesus som vores Frelser. Vi kan kun frelse hinanden i tidens fald; men vi kan vise hinanden ham, som kan frelse os fra faldet i evigheden. Vi kan tilgive hinanden for en tid; men vi kan vise hen til ham, som tilgiver for altid. Vi kan aldrig se helt bort fra os selv; men vi kan vise hen til ham, der aldrig tænkte på sig selv, og altid først tænker på os.

Fra Betlehem til Jerusalem går en livets vej, hvor mennesker alt for ofte river ned, hvad Gud har bygget op; hvor Gud altid bygger op, hvad mennesker har revet ned.

Fra Betlehem til Jerusalem går en livets vej, som vi kan gå med Gud i Himlens herlige perspektiv, hvor vi ikke går mod forfald og fordømmelse, men mod oprejsning og frelse. En oprejsning

og frelse, der følger med ham, der en gang gik den endegyldige fortabelsens, fordømmelsens og frelsens vej fra Betlehem til Jerusalem.

Fra Betlehem til Jerusalem går et Kristus-troende menneskes livsvej. Påsken sætter Julen i perspektiv. Døden sætter livet i perspektiv, for livet går mod døden. Påsken sætter livet i perspektiv, fordi den fastholder os i ansvar og forpligtelse i den betydning, at vi står til ansvar for vores forpligtelse på et liv i tro, håb og kærlighed i sammenspil med hinanden og med udgangspunkt i Guds vilje med os, fordi vi altid har Gud over os og næsten ved siden af os.

Påsken fastholder os på skylden for fejl og nederlag, vi er og påfører hinanden. Påsken fastholder os på, at det gør noget, når vi ikke medvirker til hinandens livsglæde eller vender os fra Gud i vantro. Påsken fastholder os på, at kristendom ikke kun er etik, moral eller kultur. Hvis der er en kristen etik, moral eller kultur, så kommer den først, når mennesker er kristne i troens aktive bevidsthed om Jesus Kristus som Frelseren fra den skyld, synd og død, der følger i kølvandet på vore liv, og som vi skal stå til ansvar for og er en del af. Det kan godt være, at velmenende mennesker i samfundet, i vore omgivelser, vil sige til os, at så er livet heller ikke værre, når vi føler, at det er ad Helvede til. Når vi føler os som den største idiot af alle, er der måske nogle, der vil give os ret; men der er også mange, der vil sige til os, at helt så galt er det ikke, og det skal nok gå.

Påske fastholder os imidlertid i, at livet går ad helvede til, ad fortabelsen til, og jeg fastholdes i, at det gjorde noget, det jeg gjorde galt. Påsken fastholder mig i skylden og ansvarligheden og dødeligheden.

Og det er nødvendigt, for at påsken også kan fastholde mig i tilgivelsen og nåden. Hvis ikke jeg kan dømmes, kan jeg heller ikke frikendes. Hvis ikke jeg skal dømmes, skal jeg heller ikke frikendes, og så er det ikke nødvendigt med en velsignet i Herrens navn på tronen. Så behøver jeg ikke en ny konge.

Jesus rider fra Betlehem til Jerusalem for at sætte sig på Jerusalem, bemægtige sig Jerusalem og gøre den til sin – på sin måde. Når jeg når til mit Jerusalem, hvor jeg skal dømmes for mit liv, så er min konge på tronen. Så kommer jeg til Jesus' Jerusalem. Dér må jeg træde frem for ham, hvor han ophøjet knejser på korsets trone, højt ophøjet, hvis navn er over alle navne, det eneste, helligste, reneste, fylde af herlighed, fylde af kærlighed, fylde af nåde, af sandhed og magt. Dér må jeg høre ham sige til Herren, Gud den Almægtige, for mig: ”Tilgiv ham, for han ved ikke, hvad han gør.” Dér må jeg høre ham sige til mig: ”I dag skal du være med mig i Paradis!” Dér bliver al skyld taget fra mine skuldre og dér må jeg gå ind under hans måde at gå fra Betlehem til Jerusalem på, den måde, der på korset ender i et: Det er fuldbragt!

Fra Betlehem til Jerusalem går livet ad Himlen til. Fra Betlehem til Jerusalem må vi gå, ikke med døden for øje, men med livet for øje. Og den vej kan kun gås sammen med Jesus.

Hosianna! hæder og ære
skal denne vor konning være!